

tvivlende med Hensyn til Princippet i Alderdomsunderstøttelsesloven. Det skal jeg ikke komme dybere ind paa. Men det interesserede mig i den Henseende at lægge Mærke til en Udtalelse, der forelå den 1. d. d. faldt fra det ærede Medlem for Langeland (P. Munch), den Gang vi behandlede Hjelpekasseloven. Det ærede Medlem udtalte: „Jeg er overbevist om, at den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov trænger til meget væsentlige Forbedringer, ogsaa Forbedringer, som fjerner den Fejl, den har derved, at den i saa ringe Grad ansporer til Selv virksomhed og i nogle Tilfælde lægger sig paa tværs af Tilbøjeligheden dertil, at den ikke giver den Spore til Selvanstrengelse, der f. Eks. indeholdtes i det Lovforslag, der i sin Tid indbragtes af Berg og Hørup her i Tinget.“ Jeg skal ikke knytte Bemærkninger dertil, men kun sige, at jeg hørte disse Udtalelser af det ærede Medlem med Interesse, fordi jeg har den Opfattelse, at til Trods for det gode, som denne Lov har gjort, ikke mindst derved, at der efter den udbetales omtrent 12 Mill. Kr. årlig, er der dog hos store Dele af Befolkningen en Følelse af, at der er den omtalte Mangel ved selve Lovens Grundlag.

Som jeg sagde før, har den Omstændighed, at man under Arbejdet for Loven om Støtte til Arbejdsløshed blev ført ind paa Forsikringsomraadet, været en mægtig Støtte til at opnaa Enighed indenfor Kommissionen angaaende Loven. Den Gang Betænkningen blev afgivet, blev der af enkelte Mindretal fremsat nogle Bemærkninger, som gjorde Rede for de Synspunkter, disse Mindretal havde haft for Lovens Behandling. Men indenfor Kommissionen havde man alle den Følelse, at naar man skulde have den Sag fremmet, var det gavnligt, ja, endog nødvendigt, at den kom frem med saa stor Enstemmighed fra Kommissionen som muligt, og det lykkedes, som sagt, at faa en enstemmig Vedtagelse til sidst. Blandt disse Mindretal skal jeg nævne enkelte. Der var det 2det Medlem for 9de Landstingskreds, Nordby, som havde den Opfattelse, at den Anerkendelse, som skulde ydes Arbejdsløshedskasserne, skulde gives til Kommunerne. Han vilde i første Linie have Kommunerne frem ved denne Sags Løsning. Det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) sammen med tre daværende Landstingsmænd havde ogsaa deres Ønsker, der gik noget i samme Retning, men jeg skal ikke nærmere præcisere det, jeg

ved ikke, om det ærede Medlem fra Lemvig selv vil udtale sig under denne Sags Behandling. Han havde ogsaa den Opfattelse, at Kommunerne i en noget stærkere Grad skulde stilles i Forgrunden, end Tilfældet blev ved den Indstilling, der kom. Den nuværende Indenrigsminister havde som Medlem af Kommissionen gjort den Mindretalsindstilling, at det Tilskud fra det offentlige, der skulde udredes til Arbejdsløshedssagen, skulde udredes med en Fjerdedel af Staten og en Fjerdedel af Kommunerne, saa at dette Kommunernes Tilskud blev obligatorisk. Andre Medlemmer i Kommissionen, til hvilke jeg og det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) hørte, havde ønsket — det staar for øvrigt nævnt med et Par Linier i Kommissionsbetænkningen Side 42 —, at Statens Tilskud skulde være en Fjerdedel af Præmien, medens Kommunernes Tilskud ikke skulde være obligatorisk, hvorimod de fik Ret til at give indtil en Fjerdedel, saa at der paa den Maade af det offentlige kunde ydes et Tilskud, der svarede til Halvdelen af Præmierne. Imidlertid var der Flertal i Kommissionen for, at Staten skulde give en Trediedel, medens Kommunetilskuddet kunde være en Sjettedel af Præmierne Beløb, saa at de forsikrede fik Halvdelen i Tilskud. Kommunernes Tilskud blev ikke gjort obligatorisk, men det har sin Interesse at se, hvad der fremgaar af de Bemærkninger, som ledsager det foreliggende Lovforslag, at Kommunerne alligevel har holdt sig saa nær op til dette Maksimum, som de nogenlunde har kunnet, idet der i de sidste 3 Aar er udredet henholdsvis 87, 91 og 88 pCt. af det Maksimumsbeløb, som Loven tillader dem at give. Det er for mig et Bevis paa, at selv om man havde holdt sig til et Statstilskud af en Fjerdedel, vilde Kommunetilskuddets Størrelse have stillet sig i samme Forhold, saa at Kasserne vilde have været lige saa godt tjente dermed. Der vilde kun have været Tale om, hvorvidt en større eller mindre Del af det hele Tilskud skulde lægges paa Staten eller paa Kommunerne. Den Betragtning, at denne Sag i betydelig Grad er en Kommunesag, kan man ikke helt komme bort fra, fordi det viser sig, at det især er i de større Købstadkommuner, at Trangen til Hjælp mod Arbejdsløsheden er stærkest til Stede.

Jeg har anført alt dette, for at ærede Medlemmer, hvis de ikke har læst Betænkningen, kan faa et Indtryk af, hvordan Stillingen overfor Sagen var i